

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

47. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

25. LISTOPADU 2018

Z obsahu:

O přikázáních - Nepokradeš

Katecheze papeže
Františka při
generální audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 7. listopadu 2018
- strana 2 -

Quas primas
Z encykliky Pia XI.
o Kristu Králi
- strana 4 -

Den, kdy se zjeví Kristus
- strana 5 -

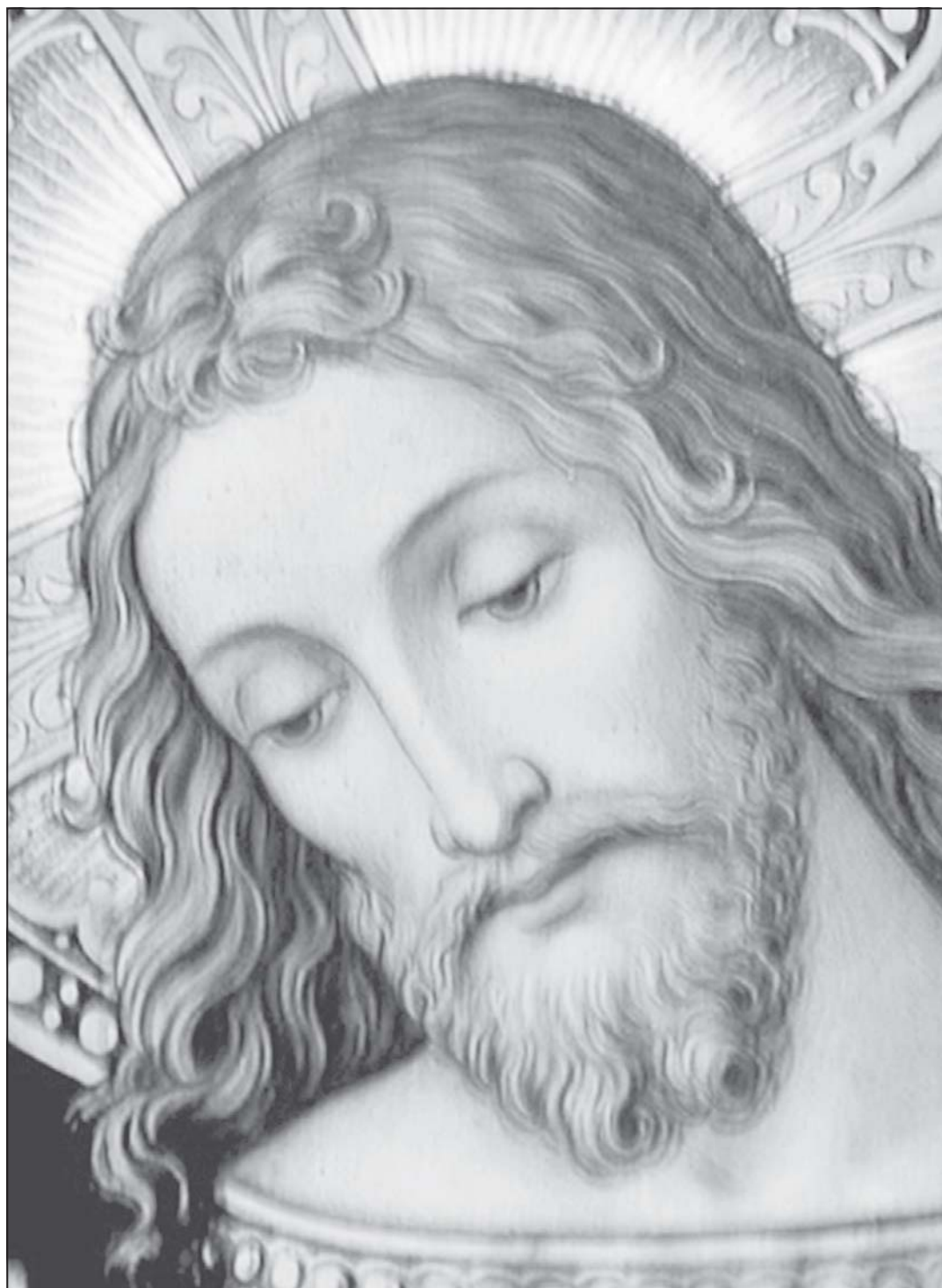
**Opovrzení Božím
královstvím**
P. Štefan Ištvanik CSSR
- strana 7 -

**Papež František vyhlásil
Lasalliánský jubilejní rok**
- strana 8 -

Svatý Eligius
Libor Rösner
- strana 9 -

**Mým povoláním
v nebi bude...**
- strana 11 -

Vizionář:
**Tajemství zjevení
v Tre Fontane (33)**
- strana 13 -

O přikázáních – Nepokradeš (1 Tim 6,7–10)

Katecheze papeže Františka při generální audienci
na Svatopetrském náměstí v Římě 7. listopadu 2018

Pokračováním ve výkladu Desatera dnes přicházíme k sedmému přikázání: „Nepokradeš.“ Slyšeli jste, vybaví se nám téma krádeže a respekt vůči vlastnictví druhých. Neexistuje kultura, ve které by krádež a zpronevěra dober byly dovoleny; lidská vnímavost je velice citlivá na obranu vlastnictví. Stojí však za to otevřít se širšímu výkladu tohoto přikázání a zaměřit se na téma majetku ve světle křesťanské moudrosti.

Sociální učení církve mluví o všeobecném určení pozemských statků. Co to znamená? Poslyšme, co praví Katechismus: „Na počátku Bůh svěřil zemi a její zdroje společně správě lidstva, aby o ně pečova-

lo, svou prací ji ovládalo a těšilo se z jejich plodů. Dobra stvoření jsou určena všemu lidskému pokolení.“ (KKC, 2402) A dále: „Všeobecné určení pozemských statků zůstane prvotní, i když rozvoj obecného dobra vyžaduje respektování soukromého vlastnictví, práva na ně a na jeho užívání.“ (KKC, 2403)⁽¹⁾

Prozřetelnost však nezřídila svět „seriové“, existují rozdíly, odlišné stavy, což umožňuje žít tak, aby jedni opatrovali druhé. Svět má bohaté zdroje, aby všem zajistil základní dobra. Svět je však jen jeden! Lidstvo je jedno jediné.⁽²⁾ Bohatství dnešního světa je v rukou menšiny, nemnohých, zatímco chu-

doba, ba dokonce bída a utrpení patří mnohým, většině.

Je-li na zemi hlad, pak nikoli proto, že chybí potraviny! Naopak, požadavky trhu si někdy vynucují jejich ničení, vyhazují se! Chybí svobodné a prozíravé podnikatelství, zajišťující adekvátní produkci, a solidární přístup, zajišťující rovnou distribuci. Katechismus znovu praví: „Člověk, který užívá stvořených statků, se musí na věci právem držené dívat nejen jako na své, ale též jako na společné, a to v tom smyslu, aby mohly být nejen k jeho vlastnímu prospěchu, ale i k prospěchu druhých.“

Pokračování na str. 10

Ježíš Kristus je Král! Nikoliv obyčejný král, jak to známe z historie lidstva, ale „nadobyčejný“ Král. Vždyť který jiný král má reálnou moc nad všemi národy, lidskými kmeny, nad všemi pozemskými vládci? Každý, kdo v upřímnosti srdce oslavuje Krále Ježíše, hlásí se k jeho všeobecné vládnoucí moci, a to nejen ve věcech duchovních, ale i v záležitostech každodenního světového života.

S Ježíšovým vládnutím v duchovním životě jsme všichni nepochybně srozuměni. Problém však nastává v chápání Ježíšovy vlády nad světskými záležitostmi. Není to tak, že by Ježíš změnil každé lidské rozhodnutí, když je špatné, či snad dokonce vědomě zlé. To by člověku takto vzal jeho svobodnou vůli i se všemi důsledky ze svobodné volby plynoucími. Avšak není tomu ani tak, že by Ježíš stál stranou a jen pak na věčnosti předložil každému účet z jeho pozemského působení. To by popřel lásku k člověku, s níž položil svůj život za spásu lidského pokolení na oltáři kříže. Jak se tedy uskutečňuje Ježíšova vláda nad občanským životem člověka?

Odpověď nalezneme, když si uvědomíme základní, neměnnou skutečnost: nelze od sebe oddělit běžný život a život duchovní, stejně jako nelze oddělit duši

Editorial

od těla. Proto když člověk vypuzuje Ježíše a jeho přestatý zákon ze svého života osobního, rodinného, ba i občanského, otevírá pole působnosti ďáblu, který rád zaplaví svět veškerým možným zlem. A to byl také důvod pro papeže Pia XI. k sepsání encykliky *Quas primas*. (str. 4–6) V ní vysvětluje Ježíšovu svrchovanou moc nad světem a dokládá jí výroky z Písma svatého. Zároveň vybízí všechny katolíky, aby pod praporem Krista Krále bojovali statečně a bez ustání pro obhajobu Ježíšových práv v tomto světě. Jistě, Ježíš z podstaty věci žádnou obhajobu nepotřebuje, ale Bůh dal člověku svobodnou vůli, a tak se člověk může nechat oklamat ďáblou lží a pak oslaben pýchou a hříchem zapomenout na Ježíše a jeho svrchovanou vládu. Proto je tak důležité, aby druhým lidem byli neustále na očích ti, kdo jsou ve svých životech pevní ve věrnosti Králi Ježíši a jeho zákonům, neboť příklady táhnou – jak známe z psychologie člověka.

Nesmíme však zapomenout ani na vlastní spásu. Jako pokřtění máme své „místo u stolu“ na věčné hostině v Božím království. (str. 7–8) Musíme ovšem dbát na to, abychom svojí nedbalostí o Boží

věci a o spásu své duše, či snad přílišnou starostlivostí o pozemské věci neztratili právo zaujmout svá místa v Božím království – naše místa pak zůstanou pro jiné, jak říká Ježíš ve známém podobenství. Bylo by nám věčně na škodu opovrhnout jedinečným Božím darem!

Právem Pius XI. ustanovil svátek Krista Krále na poslední říjnovou neděli, v předvečer oslavy všech svatých. Vždyť právě oni jsou nezpochybnitelnými svědky, že Ježíš v podstatné jednotě s ostatními Osobami Boží Trojice je jediný svrchovaný Pán nad živými i mrtvými. V rámci liturgické reformy po II. vatikánském koncilu byl svátek přesunut na poslední neděli církevního roku. To by však nemělo bránit tomu, abychom při oslavě Krista Krále měli na zřeteli nejen ty, kdo Božím královstvím opovrhli (či opovrhují), ale především ty, kdo ho i po smrti oslavují v radostném, vítězném společenství v nebi. Konečně, oni sami dělají nyní vše pro to, aby nám pomohli dojit téže účasti na Boží slávě, které se dostává jim. (str. 11–12) A je jen na nás, zda nabízené místo na věčné hostině s Králem přijmeme, nebo je odmítneme. Kéž nám pomůže dojit cíle Neposkvrněná! Nechejme se jí po vzoru svatého Maximiliána Kolbeho vést za ruku!

Daniel Dehner

Dnes se setkáváš s Pánem za mimořádných okolností před Pilátovým soudním stolicem. Tři roky chodil Ježíš od místa k místu a ohlašoval příchod svého království. Ale když před několika dny přijel do Svatého města na oslátku a zástup už vítal *přicházející království*⁽¹⁾, byl vydán soudu a všechno nasvědčuje tomu, že jeho život bude již za několik hodin násilně ukončen. Není to úplné fiasko tříletého působení? Pros božského Ducha, abys ve světle tohoto nečekaného zvratu správně pochopil, čemu Ježíš vlastně dosud učil.

„*Tvůj národ tě vydal. Čím ses provinil?*“ ptá se pohanský soudce. „*Hlásal jsem pravdu a království, které není z tohoto světa.*“ Chápeš, co to znamená? Tento svět bude zuby nehty hájit svůj monopol. Přijít s něčím jiným pokládá za neodpustitelné. Syna člověka, který přišel založit Boží království, tento svět nepřijímá, a přitom jim nestačí, že Ježíše odmítají, oni se domnívají, že ho musí odstranit, zničit jako naprosto nesnesitelného, aby se už nemohlo stát, že by se před jejich zrakem znovu objevil! *Pryč s ním!*⁽²⁾

Božský paradox je však v tom, že právě s tím vším Ježíš počítal, dokonce o tom zcela otevřeně mluvil. Nejméně třikrát prohlásil: *Syn člověka bude vydán do rukou hříšníků, zabijí ho.*⁽³⁾ Proč to? Je to jeho svobodně zvolený způsob, jak založit Boží království. Právě nyní přichází jeho slavný začátek. Kdyby Ježíšovo království bylo z tohoto světa, použilo by sílu a prostředky běžné v tomto světě. Ono však něco takového vůbec nepotřebuje. I ty je zcela vyřad' ze své praxe. Ježíšovým mocenským nástrojem je **láska**. To je *základ světa, který nezakolísá*⁽⁴⁾. Ježíšova nepřemožitelnost je v tom, že se vůbec nebrání, je-li na tomto světě pokorován. Celé budoucí dějiny budou ustavičnými pokusy zničit jeho království silou a pomluvami. A výsledek? Krev těch, které tento svět bude pokládat za přemožené a zlikvidované, bude semenem nových učedníků v jeho království.

Žádný vladař, žádný král se tak bytostně neztotožnil se svou říší, jak to činí tento Král. On sám svým dobrovolně obě-

tovaným životem právě v tento den píše ústavu svého království. Ježíšovo království je Ježíš sám. Stojí tu před mocným římským vladařem v poutech jako poslední z posledních. Co na něm vidí tento svět? Bezmocnost, ponížení, hanbu, předmět opovržení a výsměchu, mrzáka,

blázna. I zločinec dostane před ním přednost. Ve skutečnosti zde Pán pečeti každé slovo, které za tři léta vyslovil. Nic z toho, co řekl, neodvolává, všechno platí. On

sám je zárukou, že všichni ti světem pohrdaní, chudí, tiší, zarmoucení, pokojní, ponížení a pronásledovaní pro spravedlnost jsou a budou skutečně blahoslavení. Moc tohoto Krále je právě v tom, že může sebou nechat smýkat v prachu a krvi a jeho královská důstojnost tím nejen neutrpi, ale právě z toho vzejde jeho sláva.

Jeho protivníci a nepřátelé opravdu *nevědí, co činí*⁽⁵⁾. Doufají, že se ho definitivně zbaví, když ho pozvednou na dřevo. Ale právě to sám chtěl, aby *všechny přitáhl k sobě*⁽⁶⁾. Roztáhnou jeho paže, ale tyto paže obejmou celý svět. Probodnou jeho bok, ale tím jen otevřou cestu k jeho Srdci, aby odtud mohla proudit řeka milosti a milosrdenství. Takto se Ježíš stává *svědkem hodným víry*, vlastní krvi potvrdí své učení a *vydá svědectví pravdě*. To, co se tu odehrává, není tragédie krále - blázna. Tragédii jdou vstříc ti, kteří *nejsou z pravdy a neslyší jeho hlas*. Jednoho dne *uvidí, koho to probodli, a budou pro něj naříkat*.

Netrap se, že v tomto nepřátelském obklíčení se nedá podniknout nic na jeho záchranu. Tady totiž nejde o jeho, nýbrž o tvoji záchranu. Tady jde o to, abys mu ani uprostřed moře zaslepenosti a nenávisť nepřestal naslouchat a právě pro jeho zdánlivou porážku uvěřil jeho slovu jako slovu pravdy. Jestliže neslyšíš v tom nenávisťném křiku, co říká, můžeš to vyčíst z jeho důstojného chování: klaněj se jeho vznešenému klidu, jeho královskému majestátu. Uvěř mu proti vši naději jen pro něj samotného. Ten, kdo tě **tak miluje**, ví, co dělá. Víš už přece, *kam jde, a cestu znáš*⁽⁷⁾. On nejde do záhuby, **jde k Otcí**. Jeho logika není z tohoto světa. Tento Král panuje tím, že slouží: *miluje tě a obmývá z tvých hříchů*.

Království lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Kdo je z pravdy, slyší můj hlas.

Liturgická čtení

1. čtení - Dan 7,13-14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle - s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

2. čtení - Zj 1,5-8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás svou krví zbavil hříchů a udělal z nás královský národ a kněze Boha, svého Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen.

Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen.

Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

Evangelium - Jan 18,33b-37

Pilát se zeptal Ježíše: „Ty jsi židovský král?“

Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“

Dokončení na str. 13

Kde je tvoje místo? Zůstaň uprostřed davu, který Pána odsuzuje, protože *není z jejich světa*? Neměl bys stát po jeho boku? Právě nyní je nejpříhodnější chvíle přihlásit se k němu. Vůbec se toho nelekej. *Jeho království nebude mít konce*. Neďivej se, čím máš s ním procházet, ale kam směřuje. Hloubka jeho i tvého poškození je jen dokladem, jak vysoká je cena konečného cíle: *být královským národem a knězem Boha Otce. Tomu buď sláva a vláda na věčné časy*.

Můj Pane, pevný je tvůj trůn od pradávna. Jsi od věčnosti. Tvému domu přísluší svatost.⁽⁸⁾ *Ano, amen.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mk 11,10; ⁽²⁾ Jan 19,15;

⁽³⁾ srov. Mk 8,31; 9,31; 10,33n;

⁽⁴⁾ Ž 93,1; ⁽⁵⁾ Lk 23,34; ⁽⁶⁾ srov. Jan 12,32;

⁽⁷⁾ srov. Jan 14,4; ⁽⁸⁾ Ž 93,2.5

QUAS PRIMAS

Z encykliky Pia XI. o Kristu Králi (11. 12. 1925)

Ve svém prvním okružním listě, který jsme vydali na začátku našeho pontifikátu ke všem biskupům, zkoumali jsme poslední příčiny těch pohrom, kterými je tísněno a sužováno lidské pokolení před naším zrakem. Vzpomínáme si, že jsme v něm jasně prohlásili, že taková záplava zla přišla na celý svět proto, že většina lidí vypudila Ježíše Krista a jeho přesvatý zákon jak ze svého osobního života, tak ze života rodinného i ze života občanského. Jasně jsme tam dále prohlásili, že nebude žádné naděje na trvalý mír mezi národy, dokud jednotlivci i státy popírají a odmítají svrchovanost našeho Spasitele. Proto, když jsme připomenuli, že je třeba hledat mír Kristův v království Kristově, prohlásili jsme, že o něj budeme pracovat ze všech svých sil; pravíme „v království Kristově“, neboť ke zjednání a upevnění míru nevidíme účinnějšího prostředku než obnovu vlády Kristovy.

Při tom jsme jasně tušili příchod lepších dob, když jsme pozorovali snahu národů vrátit se – u některých poprvé, u jiných zvláště horlivě – ke Kristu a jeho církvi, která jediné může uskutečnit spásu. Z toho bylo také patrné, že se u mnohých, kteří opovrhli královstvím Vykupitele a stali se takřka vyhnanci ve své rodné zemi, šťastně připravuje a dozrává návrat k povinné poslušnosti.

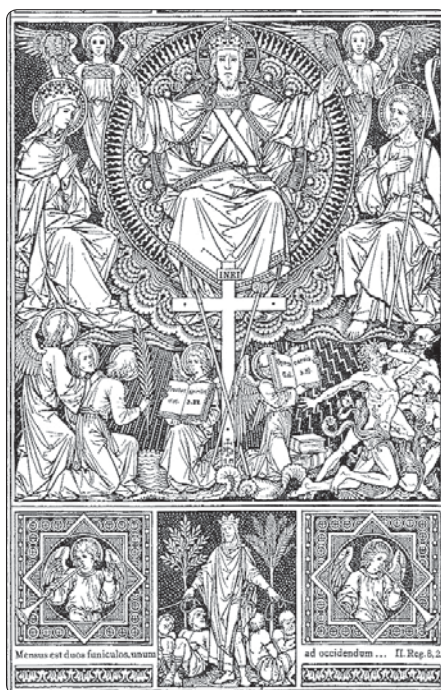
3. Království Kristovo v Písmě svatém

Což nečteme na mnoha místech v Písmě svatém, že Kristus je Král? Nazývá se tam panovníkem, který vzejde z Jakuba (Nm 24,19), který je od Otce ustanoven králem na Sionu, jeho svatě hoře, a přijme národy jako své dědictví a jeho panství bude sahat až do končin země (Ž 2). Ve svatební Písni pak, která v podobenství o bohatém a mocném králi oslavuje budoucího pravého krále v Izraeli, se praví: „Trůn tvůj, Bože, je na věky věků, žezlem práva je žezlo tvé vlády.“ (Ž 45,7) Nechejme stranou mnohé podobné texty. Na jiném místě však je jasněji vyznačen

obraz Kristův; je tam předpověděno, že jeho království nebude mít žádných hranic a v něm budou vládnout spravedlnost a mír: „Kvěst bude v jeho dnech spravedlnost a hojnost pokoje... Panovat bude od moře k moři, od řeky až na konec světa.“ (Ž 72,7–8)

K tomu přistupují ještě četnější výroky proroků, především dobře známá slova Izaiášova: „Dítě narodí se nám a syn bude nám dán, vladařství na rameni bude mít, a nazýván bude: Zázračný rádce, Bůh silný, otec budoucího věku, kníže pokoje. Vladařství jeho vzroste a pokoji nebude konce; na trůně Davidově a v království jeho vládnout bude, aby je utvrzoval a upevňoval právem a spravedlností od tohoto času až na věky.“ (Iz 9,5–6)

Podobně jako Izaiáš se vyjadřují také ostatní proroci. Tak např. Jeremiáš předpovídá, že „spravedlivý potomek“ vzejde z rodu Davidova, a že tento syn Davidův jako král „bude panovat moudře, a konat bude právo a spravedlnost na zemi“ (Jer 23,5). Tak Daniel předpovídá, že Bůh nebeský zřídí království, „které nikdy nezanikne..., které potrvá na věky“ (Dan 2,44). A o něco dále k tomu připojuje: „A viděl jsem ve vidění, v noci, a hle – s oblaky nebeskými

přicházel jako syn člověka, přišel až k starci velikého věku, a postavili jej před obličej jeho. I dal jemu moc a čest a vládu; všichni národové, kmeny a jazyky sloužit budou jemu; moc jeho jest moc věčná, jíž nepozbude, a vláda jeho nebude zrušena.“ (Dan 7,13–14) A že se splnilo na Kristu i proctví Zachariášovo o mírném králi, který „sedí na oslicích, na osličím mláděti“ a vjíždí do Jeruzaléma „spravedlivý a spasitel“ za jásotu lidu, zdaž to nedosvědčili a nepotvrdili svatí evangelisté?

Ostatně táž nauka o Kristu Králi, kterou jsme naznačili podle knih Starého zákona, nikterak nemizí na stránkách Nového zákona, nýbrž naopak, je velkolepě a nádherně potvrzena.

Zmíňme se tu jen krátce o poselství archanděla, který oznamuje Panně, že porodí syna, kterému dá Pán Bůh trůn Davida, jeho otce; ten bude vládnout nad potomstvem Jakubovým na věky a jeho království bude bez konce (Lk 1,32–33). Kristus sám vydává svědectví o svém království: ať již mluví ve své poslední řeči k lidu o odměnách a trestech, jichž se dostane dobrým a zlým pro celou věčnost; ať již odpovídá římskému místodržiteli, který se veřejně táže, zda je králem; nebo ať po svém zmrtvýchvstání světuje apoštolům úřad učít a křtít všechny národy; zkrátka, kdykoli se naskytla příležitost, sám sebe nazýval králem (Mt 25,31–40), veřejně se vydával za krále (Jan 18,37) a slavnostně prohlásil, že je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mt 28,18). Co jiného je vyjádřeno těmito slovy než velikost jeho moci a nekonečnost jeho království?

Můžeme se tedy divit, že Jan ho nazývá „vládcem nad pozemskými králi“ (Zj 1,5), a že se zjevil apoštolu ve vidění o konci světa, jak má na svém šatě ve výši beder napsáno: „Král králů a Pán pánů“ (Zj 19,16)? Vždyť Krista Otec „ustanovil dědicem všeho“ (Žid 1,2); musí pak kralovat, dokud na konci světa nepoloží všechny nepřátele pod nohy Boha a Otce (I Kor 15,25).

6. Povaha království Kristova

Chceme nyní krátce vyložit smysl a podstatu tohoto království.

Sotva je třeba připomínat, že toto království obsahuje trojí moc, bez níž není žádné království myslitelné. Uvedená svědectví z Písma svatého o všeobecné vládě

Den, kdy se zjeví Kristus

našeho Vykupitele to dokazují více než dosti. Je to ostatně článek katolické víry, že Ježíš Kristus byl dán lidem jako Vykupitel, kterému jsou povinni věřit, a zároveň jako zákonodárce, kterého jsou povinni poslouchat (Sněm trid., sed. 6, can. 21). Evangelia pak nevypravují o tom, že Kristus dal zákony, nýbrž spíše, jak dává zákony. A o těch, kteří zachovávají jeho přikázání, praví božský Mistr při různých příležitostech vždy novými slovy, že tím dokazují svou lásku k němu a že zůstávají v jeho lásce (Jan 14,15; 15,10).

O soudcovské moci pak Ježíš sám prohlašuje, že ji obdržel od Otce, v odpovědi židům, kteří ho obviňovali, že porušuje sobotní klid zázračným uzdravením nemocného: „Otec nesoudí nikoho, nýbrž veškerý soud odevzdal Synu.“ (Jan 5,22) V této moci je také obsaženo – neboť je od ní neodlučitelné – právo odměňovat a trestat lidi i za jejich pozemského života.

Mimo to je třeba přiznat Kristu i moc výkonnou, neboť všichni lidé jsou povinni poslouchat jeho zákony, vzpurným pak hrozí tresty, kterým nikdo nemůže uniknout.

9. Důvody pro zavedení svátku Krista Krále

Aby však křesťanská společnost hojněji přijímala tyto vzácné přednosti a aby si je trvale uchovala, musí se co nejvíce rozšířit nauka o královské důstojnosti našeho Spasitele. K tomu se však nezdá nic užitečnější, než ustanovení vlastního a zvláštního svátku Krista Krále.

Neboť aby lid byl obeznámen s pravdami víry a aby jimi byl povznesen k radostem vnitřního života, k tomu jsou daleko účinnější každoroční liturgické svátky, než i ty nejzávažnější výnosy církevního učitelského úřadu. S církevními výnosy se totiž obeznámí obyčejně jen několik málo vzdělanějších lidí, svátky však působí na všechny věřící a všem dávají naučení. Úřední výnosy promluví jen jednou, svátky však mluví každoročně a takřka stále. Církevní výnosy působí ponejvíce jenom na rozum, svátky však působí spasitelně na rozum i na srdce, na celého člověka.

Poněvadž se však člověk skládá z těla a duše, musí být zevnějšími svátečními slavnostmi tak pohnut a povzbuzen, aby si rozmanitostí a krásou svatých obřadů lépe vstípl božské pravdy, aby mu přešly

V měsíci listopadu nevzpomínáme jenom na naše milé zemřelé, ale hledíme také vstříc novému příchodu Krista v poslední den. K tomu píše svatý Jan Zlatoústý (kolem 349 – 407) ve svém komentáři k listu Římanům (15,10–11):

„Zaměř svoje myšlenky k tomu strašnému dni, kdy se zjeví Kristus! Tam uvidíš příhody, tak strašné a hrůzu budící, že samy nebeské mocnosti se zachvějí. »Hvězdný svět se zachvěje.« (srov. Mt 24,29) Pak se otevře celé nebe, otevřou se brány nebeské klenby, vtělený Syn Boží sestoupí, obklopen ne dvaceti nebo stem kopiniků, nýbrž tisíci a statisíci andělů, archandělů, cherubinů, serafinů a jiných nebeských mocností. Tehdy bude všechno naplněno strachem a hrůzou.

Země se otevře a všichni lidé od Adama až po současné vstanou, vyjdou a postaví se před Krista, který se zjeví v takové záři, že slunce a měsíc a všeliké světlo před touto září zbledne. Žádné lidské slovo nebude schopno vyjádřit tuto blaženost, tento lesk a tuto slávu!

Ach, moje duše, musím plakat a hlasitě vzlykat, když pomyslím, jaké štěstí ztratíme, jaká blaženost nás mine – to platí také pro mne –, když nevykonáme něco velkého a podivuhodného! Ať mi nikdo nemluví o pekle. Protože ztratit takovou slávu je horší než celé peklo. Být vykázán z tohoto slav-

nostního sálu je horší než tisíc pekelných trestů. A protože lpíme na pozemském a nepozorujeme lest ďábla, když nám nabízí malé, aby nám vzal velké, a který nám podává hroudu hlíny, aby nám uloupil zlato nebo nebe, který nám mlží, aby nám ukradl pravdu, který nás klame snovými obrazy – protože takovými jsou pozemská bohatství –, aby nás, až ten den přijde, nechal tam stát jako žebráky.

Na to konečně jednou pomysleme, i když pozdě, uprchněme před lstivostí ďáblou a přikloňme se k věcem nebeským! Nemůžeme říkat, že jsme nemohli poznat nestálost pozemského života, vždyť nám ji přece hlásají každodenně skutečnosti hlasitěji než zvuk trumpet, její marnost, její směšnou podstatu, její nebezpečí a propasti. Jakou budeme mít tedy omluvu, když se tak usilovně pachtíme za těmito nebezpečnými a potupnými věcmi, ale nechceme nic vědět o těch, které nám přinášejí jistotu, slávu a čest?“

* * *

*Pramen: Texty církevních otců. Výběr je uspořádán podle témat. Sestavil a vydal Alfons Heilmann za vědecké spolupráce Heinricha Krafta, svazek 4, Mnichov 1964, str. 539–540
Z Pro sancta Ecclesia, listopad 2014
přeložil -mp-*

do těla a do krve a aby mu napomáhaly k pokroku v duchovním životě.

Ostatně, z církevních dějin víme, že takové svátky byly během staletí postupně zaváděny tehdy, když to vyžadovala nutnost nebo užitečnost křesťanského lidu. A to se stávalo tehdy, když např. měl být lid posílen ve společném nebezpečí, nebo když měl být chráněn před vtírajícími se bludy, nebo když měl být více pohnut a roznicen, aby s tím větší horlivostí a zbožností uctíval některé tajemství víry nebo některé dobrodiny božské lásky.

Tak už v prvních staletích křesťanství, když křesťané byli ještě krutě pronásledováni, začali připomínat mučedníky posvátnými obřady, aby podle svědectví sv. Augustina „oslavily mučedníků nadchly k mučednictví“ (Sermo 47, De Sanctis).

Liturgické pocty, které byly později prokazovány svatým vyznavačům, pannám a vdovám, přispěly podivuhodně k většímu povzbuzení křesťanů ke ctnostem, nutným i v dobách míru.

Zvláště však svátky zavedené k počtění nejblahoslavenější Panny měly ten účinek, že křesťanský lid nejen zbožněji uctíval Matku Boží a nejmocnější Ochránkyni, nýbrž že ji také vroucněji miloval jako Matku, kterou mu Vykupitel zanechal takřka ve své závěti.

Mezi dobrodiny, která vzešla z veřejného a zákonitého uctívání Bohorodičky a svatých, se musí ne na posledním místě počítat to, že církev vždycky vítězně odrazila náказu bludů a nesprávných nauk. Musíme tu obdivovat úradek Boží Prozřetelnosti, která i ze zla dovede vyvodit

dobro, a proto dopustila, aby ochabla víra a zbožnost lidu, nebo aby se pozvedly klamně nauky proti katolické pravdě, a to proto, aby pravda zazářila novým leskem, víra a zbožnost věřících pak aby procitla z ospalosti a směřovala k větší dokonalosti a svatosti.

Svátky nověji zavedené do liturgie měly zajisté podobný původ a přinesly podobné plody. Např. když ochabla úcta a uctívání velebné Svátosti, byl ustanoven svátek Božího Těla, který se měl tak konat, aby velkolepou nádherou obřadů a modlitbami po celou oktávu přivedl národy k veřejnému uctívání Pána. Anebo svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova byl zaveden tehdy, když lidské duše smutnou a ponurou přísností jansenistů ochably a zmalomyslněly a téměř úplně ochladly a byly odstrašeny od lásky k Bohu a od důvěry ve svou spásu.

10. Svátek Krista Krále je lékem proti nynějšímu laicismu

Jestliže tedy nařizujeme, aby Kristus byl uctíván celým katolickým světem jako Král, tím se chceme právě postarat o potřeby nynější doby a poskytnout nejučinnější lék proti moru, který zachvátil lidskou společnost. Morem nazýváme tak zvaný laicismus naší doby, jeho nesprávné nauky a jeho zhoubné snahy.

Jak víte, ctihodní bratři, tento mor laicismu nedozrál za jediný den, nýbrž už dlouho byl skryt v nitru států. Začalo se totiž popíráním svrchovanosti Kristovy nade všemi národy; upíralo se církvi právo, které jí dal Kristus, totiž právo učit všechny národy, dávat zákony, řídit národy, které má církev přivést k věčné blaženosti. Potom se však ponaáhlu náboženství Kristovo počalo přirovnávat k nepravým náboženstvím a začalo se klást zcela nejapně na stejnou úroveň. Pak byla církev podřizována státní moci a vydávána takřka libovůli vladařů a státních úřadů. Někteří šli tak daleko, že chtěli nahradit božské náboženství jakýmsi náboženstvím přirozeným nebo prostě náboženským cítěním. Ano, našly se i státy, které se domnívaly, že se mohou obejít bez Boha, a za své náboženství prohlásily bezbožectví a opovrhování Bohem.

Již v encyklice *Ubi arcano* jsme si stěžovali na přetrpké věru ovoce, které tento odpad jednotlivců i států přinášel tak

MODLITBA KE KRISTU KRÁLI

Pane Ježíši Kriste,
uznávám tě Králem světa.
Všechno, co bylo stvořeno,
pro tebe bylo stvořeno.
Jednej tedy i se mnou
podle svého práva!
Obnovuji svůj křestní slib
a odříkám se zlého ducha
i vši pýchy jeho
i všech skutků jeho
a slibuji, že budu žít
jako řádný křesťan.
Zvláště se zavazuji,
že vynaložím vše,
abych pomohl k vítězství
právům Boha a svaté církve.
Božské Srdce Ježíšovo,
obětují ti své ubohé skutky
s úmyslem, aby všechna srdce uznala
tvé svaté království
a tak se upevnila vláda tvého pokoje
na celém světě.
Amen.

často a již tak dlouho. A dnes si na to stěžujeme znova: všude je rozeseto símě nesvornosti a jsou mezi národy rozdmýchány plameny nenávisti a sporu, které ještě velice zdržují obnovu míru: je rozšířena bezuzdná hrabivost, která se nezřídká zakrývá rouškou obecného blaha a lásky k vlasti, a z toho vznikají roztržky mezi občany a ona slepá a bezměrná sebeláska, která nehledá nic jiného než vlastní prospěch a zisk a podle toho hodnotí všechno ostatní: je zcela podvrácen rodinný mír opomíjením povinností a nečinností; jednota a pevnost rodiny je otřesena; a konečně lidská společnost je rozvrácena a řítí se do záhuby.

Svátek Krista Krále, který se má slavit od nynějška každoročně, vzbuzuje v nás živou naději, že si lidská společnost pospíší vrátit se šťastně k nejmilejšímu Spasiteli. Úlohou katolíků by ovšem bylo připravovat a urychlit tento návrat svou horlivou činností; avšak mnozí z nich, jak se zdá, nezaujímají ve společenském životě to místo a nemají té autority, kterých nesmějí postrádat ti, kteří před jinými nesou pochodeň pravdy. Tuto nevýhodu lze snad připsat na vrub liknavosti nebo bázlivosti dobrých, kteří se buď úplně zdržují odporu, anebo odporují jen slabě. Proto nepřátelé církve pak nutně nabývají vět-

ší smělosti a odvahy. Jestliže však věřící pochopí, že pod praporem Krista Krále jsou povinni bojovat statečně a bez ustání, pak, budou-li proniknuti ohněm apokalyptik, budou se snažit získat pro svého Pána odpadlé nebo nevědomé a hájit jeho práva, aby nebyla nijak porušena.

A mimo to, zdali není svátek Krista Krále, opakující se každoročně po celém světě, velmi vhodný k tomu, aby byl obžalobou světa z jeho veřejného odpadu, jež zplodil laicismus k nesmírné škodě společnosti, a zároveň jakousi nápravou? Vskutku, čím více se přeslady jméno našeho Vykupitele nedůstojně opomíjí na mezinárodních sjezdech a ve sněmovnách, tím mohutněji musí být hlásáno a tím dále musejí být vyhlášována práva Kristovy královské důstojnosti a moci.

15. Souhrn dosavadních závěrů a výzva k horlivé oslavě Krista Krále

Musí tedy Kristus vládnout v rozumu člověka, jehož povinností jest v úplné pokore pevně a neochvějně souhlasit se zjevenými pravdami a s naukou Kristovou. Kristus musí vládnout ve vůli, jejíž povinností je poslouchat Boží zákony a příkázání, Kristus musí vládnout v srdci, jehož povinností je, bez ohledu na přirozené touhy, Boha nade všechno milovat a jediné k němu přilnout. Kristus musí vládnout v těle a v jeho údech, které jako nástroje nebo, abychom užili slov apoštola Pavla (Řím 6,13), jako „nástroje spravedlnosti Bohu“, musejí sloužit vnitřní svatosti duše.

Předložili-li se toto všechno věřícím, aby si to důkladně prohlédli a uvážili, snáze je to povzbudí k vyšší dokonalosti.

Kéž, ctihodní bratři, ti, kteří jsou mimo církev, zatouží po sladkém jhu Kristově a kéž je přijmou ke své spáse! Kéž také my všichni, kteří podle milosrdného úradku Božího jsme v jeho říši, neseme toto jho Kristovo nikoli neochotně, nýbrž oddaně, láskyplně a svědomitě! Bude-li náš život uspořádán podle zákonů božského království, obdržíme s radostí hojnost dobrých plodů; a když nás Kristus hledá jako služebníky dobré a věrné, staneme se v jeho nebeském království s ním účastnými věčné blaženosti a slávy.

Přeložil Dr. Antonín Čala OP
(Vyšlo nákladem Matice cyrilometodějské
v Olomouci 1930, redakčně upraveno)

Opovrzení Božím královstvím

Kdysi dávno Bůh řekl Abrahámovi, aby opustil zemi, v níž přebývá, a odešel do nové země, kterou dostane on a jeho potomstvo za dědictví. Abrahám Boha poslechl. Opustil Charan a odešel do Kanaánu, který nyní známe pod názvem Palestina. Proč se Bůh obrátil na Abraháma s touto prosbou? Protože již tenkrát byli lidé velmi vzdáleni od Boha, zcela zapomínali na pravého Boha a klaněli se modlám. Bůh chtěl, aby se aspoň v jednom národu udržela pravá víra, víra v jednoho Boha. Tím národem mělo být potomstvo Abraháma. Abrahám se měl stát otcem vyvoleného národa, z něhož se jednou měl narodit Mesiáš, Vysvoboditel lidstva z jeho hříchů. Třebaže měl Abrahám pouze jediného syna, přece se splnilo to, co Bůh slíbil, že jeho potomstvo se rozmnoží, že jich bude jako hvězd na nebi a písku na mořském břehu.

Tento vyvolený národ si Bůh zvláštním způsobem chránil. Uzavřel s ním smlouvu, v níž slíbil, že národ bude chránit, pokud mu zůstane věrný, ale bude jej trestat, když půjde za cizími bůžky. Svému národu Bůh poslal také proroky, kteří jej napomínali a udržovali v něm naději na příchod Mesiáše a vzbuzovali v národu touhu po něm. Tato touha byla obrovská, zejména tehdy, když národ musel trpět za svoji nevěrnost vůči Bohu.

Tato dlouhotrvající touha se splnila a očekávaný Mesiáš přišel. Avšak přišel v době, kdy Židé, zejména jejich duchovní vůdcové, zpyšněli a neočekávali Osvoboditele od hříchů, ale spíše politického osvoboditele, který by zničil moc nenáviděných Římanů a učinil by Židy národem vládnoucím světu. Mesiáš přišel. Přišel mezi své, ale vlastní ho nepřijali. Žil mezi nimi, učil národ, konal zázraky, ale oni ho nepoznali. Na nich se splnilo to, co jim řekl už prorok Izaiáš. Také evangelista Jan to připomíná: „Oslepil jim oči a zatvrdil jim srdce, aby jejich oči neviděly, aby jejich srdce neporozumělo, aby se neobrátili a abych je neuzdravil.“ (Jan 12,40)

V této situaci Ježíš vyslovil rovněž podobnost o hostině (srov. Mt 22,1-10). V tomto podobnosti Boží království přirovnává k velké hostině. Hospodářem, kte-

rý s velkou starostlivostí všechno připravil, aby na hostině nic nechybělo, je sám Bůh. Pokrmy, které jsou připraveny na stole, jsou Boží dary, jimiž Bůh obdaruává svůj vyvolený národ v průběhu mnoha staletí. Sluhové, kteří na tuto hostinu zvali lidi, byli proroci. Poslední z nich byl Jan Křtitel, který jasně řekl: „Já sám vás křtím vodou, ale přichází silnější nežli já a já nejsem hoden mu rozvázat řemínek u opánek; on vás bude křtít v Duchu Svatém a v ohni.“ (Lk 3,16) Sluha, který v hodinu večere pozvaným oznámil, že všechno je připraveno, ať už přijdou, je Pán Ježíš. Ale Židé, především jejich duchovní vůdcové, byli již tak připoutáni k pozemským věcem, že pozvání nepřijali. Jenomže Boží království nezůstane prázdné. Nechtěli je naplnit vyvolení, tak je naplní pohané, kterými Židé tak velice pohrdali. Toto je hrozná tragédie vyvoleného židovského národa.

Tato tragédie se opakuje i dnes. Mnozí jsou pozváni do Božího království přijetím svátosti křtu. Ale kolik pokřtěných se odmítne velké hostiny v Božím království účastnit! O Boží království nemají zájem. Vymlouvají se. Jejich výmluvy jsou různé a přitom nesmyslné. Prý koupili pole a je třeba se na ně jít podívat. Koupil už někdo někdy pole dřívě, než by je nejprve viděl a seznámil se s ním? Jiný se vymlouval na voly. Také pole i voly představují bohatství, majetek a peníze. Nejsou to věci špatné. Jsou skutečně potřebné. Vždyť materiální prostředky nám pomáhají, abychom snadněji došli k svému cíli, pro který nás Bůh stvořil – do nebe. Ale mohou se stát také špatnými, a to tehdy, když z těchto prostředků, určených pro dosažení našeho cíle, uděláme samotný cíl. Potom se věnujeme svému bohatství, majetku, penězům až do té míry, že úplně zapomínáme na svoji duši. To, co nám mělo pomoci dosáhnout Božího království, nám zabránilo do něj vstoupit. Je to největší tragédie, jaká může člověka postihnout.

Třetí se vymlouval, že se oženil, proto nemůže přijít. Vždyť tím, že se oženil, neudělal nic zvláštního. Manželství je Boží záležitost, Bůh je ustanovil již v ráji. On splnil jen Boží vůli, proto ne-

byl důvod k výmluvám. On měl říci: „Přijdu, ale nepřijdu sám, přijdu spolu se svojí manželkou.“ Toho si musí být vědomi všichni manželé, oni vždy patří k sobě. Zodpovídají jeden za druhého. Mají si navzájem pomáhat, a to nejen ve věcech tohoto světa, ale i při spáse svých nesmrtelných duší. Opravdová láska si ani nedokáže představit, že ten, koho miluji, by měl být nešťastný. Nijak nemůže stačit, že já dělám všechno, abych byl v nebi, a partner může jít klidně do pekla. V manželství jsou dva lidé tak Bohem spojeni, že mají jen jeden společný život, a proto mají pouze jednu společnou cestu. Pokud by se ještě v některém manželství vaše cesty rozcházely v náboženství, ve vašem vztahu k Bohu a k jeho přikázáním, potom se musíte mnoho modlit, aby se vaše cesty co nejdříve spojily. Nikdy nezapomínejte na velkou pravdu, že žena byla dána muži jako pomocnice, a ne jako svůdkyně. Proto každá manželka má pomáhat svému manželovi i na cestě ke spáse. Stejně tak i manžel má pomáhat své manželce.

Nyní se trochu zamyslíme nad situací Hospodáře, kterým je sám Bůh. On nám s takovou láskou připravil dary, a přesto mnozí lidé, i pokřtění, těmi dary opovrhují. Tyto nabídnuté dary byly zaplacené velmi drazé. Vždyť nebeský Otec nám poslal svého jednorozeného Syna, který nejen s námi žil, učil nás a konal zázraky, ale i svůj život obětoval za nás a zvolil si tu nejstrašnější smrt, smrt na kříži, aby nás všechny přesvědčil o své nekonečné lásce k nám. My jsme ho svými hříchy ukřižovali, a on se za nás modlil: „Otče, odpusť jim: nevědí, co činí.“ (Lk 23,34) Ježíš chtěl svému Otci říci, že my jsme to udělali ve své nevědomosti, proto ho prosí, aby nás za to netrestal. Jako by chtěl svému Otci říci, že kdybychom věděli, že on je Bůh, jistě bychom to nebyli udělali. Ježíšovi nestačilo ani to, že jednou svůj život obětoval za nás na kříži, ale chtěl, aby se tato kalvárská oběť opakovala a zpřítomňovala na každém místě světa, nesčetněkrát na našich oltářích. Proto slavil první bohoslužbu v předvečer svého utrpení, v předvečer své smrti, a dal apoštolům příkaz, aby také oni tak

činili na jeho památku. Stále se chce přimlouvat za nás u svého nebeského Otce. Za nás ho chce oslavovat, odprošovat za naše hříchy, děkovat mu za všechny dary, které nám dává, a prosit o všechno, co potřebujeme pro svá těla i pro své duše. A ještě ani to mu nestačilo. Dává nám také svoje Tělo za pokrm a svoji Krev za nápoj pro naše duše. S jakou láskou se nám dává – a mnozí jím a jeho dary opovrhují! Kolik výmluv, když mají plnit své základní křesťanské povinnosti! Vyhýbají se nejen svátosti smíření a svátému přijímání, ale ještě i nedělní a sváteční bohoslužbě. Dávají přednost televizi, přírodě či skleničce před spásou své nesmrtelné duše.

Kdyby šlo o nás a měli bychom moc, kterou má Bůh, tak bychom násilně zakročili. Úplně jinak jedná Bůh. On dal člověku rozum a svobodnou vůli a nikdy mu tyto dva velké dary nevezme, protože nechce mít u sebe násilně nahnané, ale spíše ty, kdo jeho pozvání dobrovolně přijmou. Nechce mít pro sebe vězně, ale svobodné, kteří se u něho cítí jako děti u svého Otce. Proto dává každému úplnou svobodu, zda pozvání do Božího království přijmou anebo nepřijmou.

Uvědomme si, že všichni máme svá místa u stolu v Božím království. Proto musíme dávat pozor, abychom svojí nebdalostí o Boží věci a o spásu své duše, anebo přílišnou starostlivostí o pozemské

věci neztratili právo na obsazení svých míst v Božím království. Naše místo nezůstane prázdné. Buď je obsadíme my, anebo někdo jiný a může to být i takový, kterým dnes pohrdáme jako bezvěrcem. Jaká by to byla pro nás hanba a jaké zklamání, kdybychom jednou museli slyšet z úst Hospodáře – Boha: „Pravím ti, neokusíš z mé večeře!“ To by byla pro nás nejstrašnější tragédie, na niž bychom museli doplácet celou věčnost. Chraňme se a modleme, aby se tak nikdy nestalo ani nám a ani našim drahým!

*Z Ludová čítanka na nedele a sviatky 11/2005. Pravidelná příloha časopisu Misionár. Str. 329–332
Přeložil a upravil dd*

Papež František vyhlásil Lasalliánský jubilejní rok

U příležitosti 300. výročí smrti sv. Jana Křtitele de la Salle vyhlásil papež František Lasalliánský jubilejní rok. Začal 17. listopadu 2018 a zakončen bude 31. prosince 2019 při římském kostele zasvěceném tomuto svatému patronovi katolických učitelů.

Dne 7. dubna 1719 zemřel ve francouzském Rouenu Jan Křtitel de la Salle, zakladatel Kongregace školských bratří. Jeho slova „*Naprosto ctím Boží vůli ohledně mé osoby*“, vyřčená krátce před odchodem na věčnost, dobře vystihují smysl oddanosti a nasazení tohoto světce, který je významnou postavou dějin pedagogiky a který se stal jedním z největších šířitelů lidové vzdělanosti na celém světě. Kanonizován byl papežem Lvem XIII. v roce 1900 a Pius XII. jej o padesát let později prohlásil za patrona všech katolických učitelů.

„*Pod ubohými hadříky dětí, které přicházejí do vaší školy, rozpoznáte Ježíše,*“ říkal tento prvorozený z deseti dětí remešské aristokratické rodiny. V 27 letech byl již knězem a po prvních úkolech ve své diecézi začal spolupracovat ve školách založených Adrianem Nyelem, laikem rozvíjejícím projekt lidového vzdělávání.

„*Je vaše víra tak silná, aby dokázala pohnout srdcem vašich žáků a vzbudit*

v nich křesťanského ducha? To je největší zázrak, který můžete udělat, a jediný, který po vás Bůh žádá, protože to je pravý cíl vaší služby,“ říkal sv. Jan Křtitel de la Salle. V rámci své inovativní metody se rozhodl vystřídat latinu francouzštinou. Zároveň se snažil o formaci dalších učitelů, až nakonec v roce 1680 založil komunitu školských bratří. Spolu s nimi začal zakládat školy. V roce 1688 byl povolán do Paříže, kde během jediného roku získal více než tisíc žáků. Spolu s úspěchy přišly také kritiky, a dokonce projevy nevraživosti a násilí, jako rabování nebo požáry založené v některých školách. Rozhodl se proto přenést celou komunitu do vesničky Saint-Yon u Rouenu, kde zůstal až do své smrti.

„*Žáci, které budete učit, jsou chudí, milujte je s jemností (...) po vzoru našeho Pána. (...) Právě za nimi vás Bůh posílá a právě jim tedy musíte hlásat pravdu evangelia,*“ zdůrazňoval sv. Jan Křtitel de la Salle svým spolubratřím.

Hovoří mluvčí Kongregace školských bratří, bratr Donato Petti:

„*Sv. Jan Křtitel de la Salle zavedl do výuky simultánní metodu, rozdělil žáky do tříd podle věku a nahradil tak metodu individuální. Další věcí byl důraz na národní jazyk, na mateřský jazyk. Tehdy se vyučovalo pouze v latině a výuka tak byla určena především šlechticům*

a dětem z dobře situovaných rodin. Vytvořil však rovněž formační centra pro školení učitelů a to je skutečně nejdůležitější kapitolou jeho díla! Kromě centra pro formaci bratří založil také „séminaires pour les écoles de campagne“ (semináře pro venkovské školy) určené laikům. Před třemi sty lety tu tedy byl někdo, kdo založil formační centrum pro laiky, kteří se chtěli podílet na výchově a vzdělání mládeže podle křesťanské vize. [...] Jako první pořádal také večerní školy pro dospělé, kteří museli přes den pracovat. Pečoval rovněž o vzdělávání mladých vězňů. Počítal tedy s širokou nabídkou vzdělávacích programů určených všem skupinám.“

Svatý Jan Křtitel de la Salle mluvil o učitelství jako o skutečném povolání, učitel má podle něj být „služebníkem vzdělání“, zdůrazňoval služebný charakter této profese, dodává bratr Donato Petti.

Podle statistik z loňského roku má kongregace 3 695 bratří, téměř 90 000 učitelů, vychovatelů a laických spolupracovníků, provozuje 1 083 výchovných institucí, z toho 70 univerzit v 79 zemích, které navštěvuje 1 040 000 žáků, studentů i dospělých.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
6. listopadu 2018*

Svatý Eligius

Byl jednou jeden zlatník a ten měl zlaté srdce. Tak by mohla začínat nějaká pohádka. Ale může tak začít i vypravování o světcích, jenž se skutečně jako zlatník živil a skutečně proslul svým zlatým srdcem. Může se tak nyní radovat před Boží tváří a sledovat, kterak anděl pokládá kadidlo s modlitbami posvěcených „na zlatý oltář před trůnem“ (Zj 8,3).

Narodil se kolem roku 588 v Chaptelat u francouzského Limoges. V jeho žilách tekla galořímská krev, a protože jeho rodina měla v limogesském regionu celkem solidní postavení (asi však nenáležela do aristokratických kruhů), mohli si rodiče Eucherius a Terrigia dovolit poslat mladičkého Eligia do Limoges k proslulému zlatníku Abbonovi, u něž se měl tomtu řemeslu vyučit.

Mistr Abbon svému nadmíru učenlivému a nadanému žákovi předal vše, co uměl. Žák brzy předčil svého mistra, takže když Eligius po vyučení odešel do Paříže, záhy si získal pověst velmi dovedného zlatníka. Donesla se až k uším francouzského krále Chlothara II., jenž si u něj objednal zhotovení trůnu z ryzího zlata a drahokamů, které mu pro tyto účely dodal. Něco takového by sotva zadával nějakému průměrnému řemeslníkovi, ani nemohlo jít o práci na zkoušku, tudíž Eligius už tehdy musel předčít všechny své konkurenty na míle daleko, což se projevilo i v konečném výsledku. Brilantně zvládnutá práce ovšem nebyla tím hlavním, čím si Eligius zjednal Chlotharovu přízeň – k objednanému zlatému trůnu mu vyrobil ještě jeden menší – ze zlata, které mu zbylo. Za tuto poctivost, nevídanou často ani v oněch dobách, jej Chlothar jmenoval dvorním mincmistrem a vyslal do Marseille, aby vedl tamní mincovnu. Věděl, že se na něj může spolehnout.

Když Chlothar v roce 629 zemřel, jeho syn Dagobert I. povolal Eligia ke dvoru, aby mu byl v duchu přísloví „Dobrá rada nad zlato“ rádcem ve finančních otázkách, a učinil jej zodpovědným za státní pokladnu. Eligius dokázal navýšit její příjmy, aniž by kvůli tomu zatížil poddané dalšími daněmi. Stačily mu k tomu poctivost a určitá reforma mincovnictví. Důležitou roli hrál bezesporu i to, že dokázal usmířit svého krále s bretonským králem Judicaelem, čímž ozdravené ekonomice

nemusel pustit žilou kvůli nákladům na válčení. Nezanechal přitom svého zlatnického řemesla: příslušníci dvorské aristokracie si u něj nechali zhotovovat drahocenné šperky a ozdoby. Eligius ve všem s bravurou sobě vlastní vyhověl, nejraději však podle legendy zhotovoval relikviáře, mariánské medailonky, krucifixy, případně liturgické nádoby. Jeho dílem prý byl hrob sv. Martina a mauzoleum sv. Diviše či kalich z Chellesu. A opět se odlišil od svého okolí – obrovské finanční částky, jimiž Dagobert svého oblíbeného dvořana zahrnoval, nepoužíval Eligius k vlastní potřebě, ale k vyživování městské chudiny, vykupování otroků a stavbě klášterů; např. opatství v Solignacu vděčí za svou existenci právě zlatníkovi krále Dagoberta. „*Vědom si svých hříchů, v naději, že jich budu zproštěn, prosím vás tímto o přimluvu. Dávám vám málo za věci veliké, statky pozemské za statky nebeské, statky časné za statky věčné,*“

napsal tento zlatník do zakládací listiny. V benediktinský klášter přetvořil Eligius dokonce i svůj dům v Paříži, a když jej nechával obehnat zdí, zjistil, že zedníci nedopatřením rozšířili pozemek nového kláštera na úkor králova území. Sám se šel obžalovat, na což Dagobert zareagoval slovy: „*Kde kdo mě bezostyšně okrádá o celé statky a tady Eligius se kaje za to, že si omylem přivlastnil kousek půdy.*“

Když pak svého otce následoval o deset let později na věčnost i Dagobert, opustil Eligius nadobro královský dvůr a v pokročilém věku se se svým přítelem Audoenem nechal vysvětit na kněze. (Audoen později sepsal jeho životopis.) Protože stále žila jeho skvělá pověst, byl záhy vysvěcen na biskupa diecéze Noyon-Tournai (zahrnující velkou část Flander a Brabantska) poté, co přišla o svého pastýře. Biskupské svěcení přijal 13. května 641 v remešské katedrále a mitru s berlou spolu s ním přijal toho dne i Audoen, jenž se stal arcibiskupem rouenským. Ani jeden původně tento úřad přijmout nechtěl, přesvědčilo je až naléhání zástupů věřících, kteří jednomyslně volali po tom, aby se jejich pastýři stali právě tito dva ctnostní muži.

Nový biskup toužil ze všeho nejvíce rozmnožit Kristovo stádce, které rozhodně nebylo z nejpočetnějších. Pokračoval proto v zakládání klášterů (v St. Quentinu,

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo:

„Drahé děti, moje mateřské srdce trpí, když vidím svoje děti, které nemají rády pravdu, které ji skrývají, když vidím svoje děti, které se nemodlí cítí a skutky. Jsem zarmoucena, když říkám svému Synu, že mnohé moje děti už nemají víru, že neznají Jeho – mého Syna. Proto vás vyzývám, apoštolové mojí lásky, snažte se dívat až na samotné dno lidských srdcí a tam jistě najdete malý skrytý poklad. Dívat se tím způsobem je milosrdenství nebeského Otce. Hledat dobro dokonce i tam, kde je největší zlo, pokoušet se pochopit jedni druhé a ne soudit, to je to, co od vás žádá můj Syn. A já vás, jako Matka, vybízím, abyste Ho poslouchaly. Děti moje, duch je mocnější než tělo a nesen láskou a skutky překonává všechny překážky. Nezapomínejte, můj Syn vás miloval a miluje. Jeho láska je s vámi a ve vás, když jste jedno s Ním. On je světlo světa a nikdo a nic Ho nebude moci zastavit v konečné slávě. Proto, apoštolové mojí lásky, nebojte se svědčit o pravdě. Svědčte o ní s nadšením, skutky, láskou, svojí obětí, a především pokorou. Svědčte o pravdě všem těm, kteří nepoznali mého Syna. Já budu při vás, já vám budu dodávat odvahu. Svědčte o lásce, která nikdy neustává, protože přichází od nebeského Otce, který je věčný a který nabízí věčnost všem mým dětem. Duch mého Syna bude při vás. Znovu vás vyzývám, děti moje, modlete se za svoje pastýře, modlete se, aby je mohla vést láska mého Syna. Děkuji vám.“

2. listopadu 2018

Noyonu či Paříži) v duchu iroskotských misí sv. Kolumbána, z nichž měli vycházet do všech koutů diecéze misionáři, posilováni modlitbami řeholnic usazených v nově vystavěných klášterech. Sám absolvoval nespočet misionářských cest po své diecézi, na nichž apeloval na všechny věřící, aby zůstávali věrní Kristu, ať by se dělo cokoli. V obracení na víru však příliš úspěšný nebyl. O to více pozornosti upínal k těm, kteří již byli Kristovi, bránil je, vedl, usmířoval, živil. Učinil taková opatření, aby k němu mohl se svou záležitostí přijít kdokoli, bez ohledu na postavení – jako k otci, jako ovce ke svému pastýři.

Eligiovo působení se ovšem neuzavíralo toliko v hranicích diecéze, měl kupříkladu velkou zásluhu na tom, že dobové koncily uzákonily zákaz prodeje otroků mimo království, a zasazoval se o to, aby se i na otroky vztahoval příkaz o nedělním klidu. A není snad ani zapotřebí připomínat, že i v biskupském úřadě jich nespočet vykoupil z otroctví a zahrnoval almužnami všechny potřebné.

Dne 1. prosince 660 po delší nemoci zemřel v Noyonu. Před svou smrtí konejšil přítomné slzící přátele a služebníky: „*Neplačte! Naopak se se mnou radujte. Vždyť jsem tak dlouho čekal na vysvobození!*“ Když se o jeho onemocnění dověděla královna Bathildis, vydala se ihned na cestu, aby jej ještě zastihla naživu. Přijela žel o den později. Chtěla aspoň vzít jeho tělo a pohřbit je v Paříži, avšak noyonští věřící se proti jejímu úmyslu vzbouřili. Aby předešla zbytečným rozbrojům, ponechala tělo zemřelého biskupa Eligia jeho diecézánům. Ti ho pak pochovali ve své katedrále.

Svatý Eligius se stal patronem zlatníků, klenotníků a kovotepců, ale býval vzýván i jako ochránce před požáry. Ve svých potřebách k němu volali či volají všichni ti, kdo mají co do činění s koňmi – štolbové, vozkové, žokejové, farmáři aj. Do konce se k němu obracejí i věřící vlastníci benzínové pumpy, tj. jakési moderní obdoby dávných přepřahacích stanic. Způsobila to legenda, podle níž došlo po Eligiově smrti k uzdravení těžce nemocného koně, což se připisovalo jeho přimluvě. Dne 1. prosince si církev připomíná, že Eligius svým životem získal nepomíjitel-ný zlatý věnec. (srov. 1 Kor 9,25)

Vigilie za počatý lidský život – spojme se v modlitbě!

V sobotu před první nedělí adventní (1. prosince) budeme mít v mnoha farnostech možnost zúčastnit se vigilie za počatý lidský život. Je třeba co nejvíce nasadit duchovní síly a prosit Boha o ochranu a záchranu všech počatých lidských bytostí. Je to povinnost každého katolíka, a to už jen třeba proto, že každý člověk se svojí nesmrtelnou duší má v očích Božích mimořádnou důstojnost – od početí až do přirozené smrti! Proto, kdo se nemůže zúčastnit vigilie, ať aspoň nějaký čas věnuje modlitbě na tento úmysl. Bude-li modlitba spojena s odevzdáním své nemoci, utrpení, těžkostí Bohu, přinese jistě o to hojnější ovoce.

Pro vigiliu za počatý lidský život vydala Matice cyrilometodějská sbírku modliteb **Dvanáct perel pro Ježíše**, cena 80 Kč. Je možné ji zakoupit v prodejnách MCM v Olomouci nebo objednat na www.maticecm.cz, na tel.: 587 405 431 nebo přes e-mail: objednavky@maticecm.cz.

Redakce

O přikázání – Nepokradeš (1 Tim 6,7–10)

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

(KKC, 2404) Každé bohatství, aby bylo dobré, musí mít sociální dimenzi.

V této perspektivě se ukazuje pozitivní a široký význam přikázání „nepokradeš“. „Vlastnictví majetku dělá z toho, komu patří, správce Prozřetelnosti.“ (tam.) Nikdo není absolutním vlastníkem, nýbrž správcem dober. Vlastnictví je odpovědnost, a každé dobro, které je odejmuto logice Boží Prozřetelnosti, je zrazeno ve svém nejhlubším významu. Doopravdy vlastním to, co umím darovat. To je hodnotící měřítko toho, jak umím vlastnit bohatství, zda dobře, či zle. Pokud mohu dát, jsem otevřený a bohatý nejenom tím, co vlastním, nýbrž velkodušností a schopností darovat. Pokud totiž něco neumím darovat, pak jsem já majetkem oné věci, která má nade mnou moc, a jsem jejím otrokem. Vlastnictví dober je příležitost k jejich rozmnožení za pomoci tvořivosti a jejich velkodušného užívání, což vede k růstu v lásce a ve svobodě.

Sám Kristus, ačkoli Bůh, „nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl“ a obohatil nás svojí chudobou (srov. 2 Kor 8,9).

Zatímco lidstvo se pachtí za tím, aby vlastnilo víc, Bůh je vykoupil tím, že se stal chudým: onen Ukřižovaný Člověk za všechny zaplatil nevyčísitelné výkupné Boha Otce, který je „nekonečně milosrdný“ (Ef 2,4; srov. Jak 5,11). Bohatými nás činí nikoli majetek, nýbrž láska. Často slyšíme lid Boží, jak říká, že „dábel vchází peněženkou“. Začíná se láskou k peně-

zům, bažením po majetku a potom přijde marnivost: „Jsem bohatý a jsem na to hrdý.“ A nakonec domýšlivost a pýcha. Takto v nás působí ďábel. Vstupní branou jsou však penězky.

Draží bratři a sestry, Ježíš Kristus nám opět odhaluje plný smysl Písma. „Nepokradeš“ znamená: Prokazuj lásku svým majetkem, využij svých prostředků k lásce, jak můžeš. Tak se tvůj život stává dobrým a majetek se stává opravdovým darem, neboť život není čas vlastnictví, nýbrž čas lásky.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

Poznámky:

(1) Srov. *Laudato si'*, 67: „Každé společenství může brát z dober země to, co potřebuje k vlastnímu přežití, ale má také povinnost chránit ji a zaručovat kontinuitu její plodnosti pro budoucí generace – Země vposledku »náleží Hospodinu« (srov. Ž 24,1), jemu patří »země i vše, co je na ní« (Dt 10,14). Proto se Bůh vzpírá každému nároku na absolutní vlastnictví: »Země se nesmí prodávat natrvalo, neboť patří mně. Vy jste pro mne jen cizinci a přistěhovalci.« (Lv 25,23)“

(2) Srov. Pavel VI., *Populorum progressio*, 17: „Každý člověk je však také členem společnosti, a tím také částí celého lidstva. Ne pouze ten či onen člověk, ale všichni lidé jsou povoláni k práci na plném rozvoji lidského společenství. [...] My, kteří jsme nastoupili jako dědici po minulých generacích, máme užitek z práce svých současníků, máme závazky vůči všem lidem vůbec. Proto nemůžeme být lhostejní k těm, kdo přijdou po nás a rozšíří kruh lidské rodiny. Všeobecná solidarita je tedy skutečností a přináší nám nejen dobrodiní, ale také povinnosti.“

Jako smírnou obětí prožívala **svatá Terezie z Lisieux** (1873–1897) na sklonku života těžkou zkoušku víry a často si kladla otázku, zda vůbec existuje nebe. Občas jí Bůh daroval záblesk světla, ve kterém jednou řekla: „Věřím, ano, cítím, že existuje nebe a že toto nebe je zaplněné dušemi, které mě milují a považují mě za své dítě.“ Takto znovu posílněna statečně vydržela, sbírala svoje utrpení jako lupínky růží a slíbila:

„Po své smrti sešlu déšť růží... Když budu v nebi... tam začne moje misie. Mým posláním je učit milovat Boha tak, jak ho miluji já. Ukážu duším svoji malou cestu. Svoje nebe chci trávit tím, že budu konat na zemi dobro. Vráťím se. Sestoupím. Jak nešťastná bych byla v nebi, kdybych nemohla dělat malé radosti na zemi těm, které miluji!“

* * *

Další francouzská karmelitánka a jedna z nedávno svatořečených, **Alžběta od Nejsvětější Trojice** (1880–1906) si v posledních měsících života nechala z domova přinést sochu Panny Marie Lurdské. Chtěla, aby ji Panna Maria jako „brána do nebe“ provázela při jejím „vážném přechodu“. Alžbětina poslední slova, která

Mým povoláním v nebi bude...

Hlavně svatí nám ukazují, že po smrti nás čeká život v plnosti. Avšak až poté, když přešli z putující církve do církve oslavené, se začala jejich největší aktivita. Nejen svatým, ale především našim příbuzným, dětem a manželským partnerům, kteří již velebí Boha ve věčnosti, nic tak moc neleží na srdci jako to, aby pomáhali členům své rodiny a ochraňovali je. A tak se nebe přibližuje k zemi, je nám na dosah.

pro její spolusestry byla dostatečně srozumitelná, byla: „Jdu ke Světlu, k Lásce, k Životu.“ Tato skutečná učitelka vnitřní usebranosti plní od té doby svůj příslib, který roztřesenou rukou napsala tužkou jen několik dní před svojí smrtí: „Mým povoláním v nebi bude přitahovat duše k vnitřnímu soustředění a pomáhat jim vyjít ze sebe samých, aby se jednoduše a láskyplně přimkly k Bohu.“

* * *

Svatý Maximilián Kolbe (1894–1941) díky své úplné odevzdanosti Panně Marii vykonal skutečně výjimečná díla. Svým spolubratrům rád říkával: „Na této zemi můžeme pracovat jen jednou rukou, neboť druhou se musíme přimknout k Neposkvrněné, abychom nepadli. V nebi to

ale bude jinak! Tam nehrozí nebezpečí uklouznutí a pádu. Potom budeme moci vykonat ještě mnohem více, vždyť budeme činní oběma rukama!“

* * *

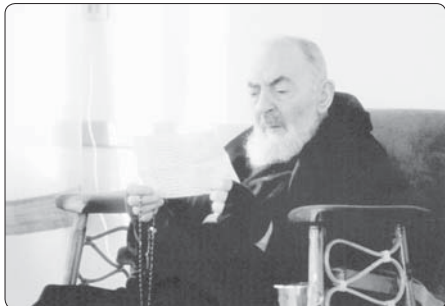
Svatá Josefína Bakhita (1869–1947), bývalá otrokyně, která je dnes patronkou katolické církve v Súdánu, se v Itálii naučila milovat toho Boha, kterého vytušila

už jako dítě v Africe: „Když jsem hleděla na slunce, měsíc a hvězdy, často jsem si říkala: »Kdo je pánem těchto překrásných věcí?«“ Nepopsatelná trápení, jež Bakhita snášela, nezatvrdila její srdce, ale učinila je dobrotivým a mírným. Tato neustále radostná sestra kanosiánka v agonii prosila zdravotní sestru: „Řetězy jsou příliš těsné. Uvolněte je trochu, prosím!“ V duchu totiž znova prožívala strašné období otroctví z doby svého dětství.

Krátce před smrtí s humorem hovořila o své cestě do nebe: „Jdu pomalu, pomaličku vstříc věčnosti... S sebou si nesu dva kufry: jeden obsahuje moje hříchy, druhý, mnohem těžší, obsahuje nekonečné zásluhy Ježíše Krista. Když se objevím před Božím soudem, zakryji svůj škaredý kufr zásluhami Panny Marie. Potom otevřu druhý a ukážu nebeskému Otci zásluhy jeho Syna Ježíše. Řeknu mu: »Teď soudíte to, co vidíte.« Jsem si jistá, že nebudu odmítnuta. Pak se obrátím ke svatému Petrovi a řeknu: »Můžeš ze mnou zavřít bránu, já tady zůstávám.«“

V srpnu roku 1968 se **svatý Otec Pio** (1887–1968) svěřil své duchovní dceři Luigině Sinapiové: „Za měsíc zemřu. Nikomu to neříkej!“ – „Ale co budeme dělat, když tu nebudete?“ zaraženě se ptala svého stigmatizovaného duchovního

vůdce. „Půjdeš před svatostánek. V Ježíši najdeš také mne,“ odvětil jí Otec Pio. Boží služebnice Luigina Sinapiová (1916–1978) později ve vizi viděla, jak Otec Pio odcházel do nebe: Z nebe spěchal nespočetný zástup duší, aby ho přivítaly a přítom volaly: „Díky tobě jsme zachráněny.“

* * *

Zářivým kněžským příkladem byl v Itálii ve 20. století **don Dolindo Ruotolo** (1882–1970), přítel Otce Pia, který ho jednou poželhal těmito slovy: „Celé nebe je ve tvé duši. Vždy tam bylo, je tam i teď a bude tam po celou věčnost.“ Poutníkům z Neapole Otec Pio často říkával: „Proč přicházíte sem? Vždyť v Neapoli přece máte Dolinda! Běžte k němu, je to světec!“ Až dodnes se lidé řídí touto radou, což dosvědčuje nejen velké množství

úmyslů, ale i děkovných dopisů. Grazia Ruotolová, 90letá neterť dona Dolinda, v červenci 2017 vyprávěla, že rovněž mnoho poutníků ze zahraničí, např. z Polska, je velmi rychle vyslyšeno, když zaklepu na mramorovou desku na hrobě jejího strýce. Vědí totiž, co napsal ve své duchovní závěti, kterou sepsal jako 88letý: „Když bu-

du mrtvý, přicházejte na můj hrob a klepejte... Odpovím vám! Důvěřujte Bohu!“

* * *

Matky Terezy (1910–1997) se jednou zeptali: „Máte strach ze smrti?“ Krátce se zahleděla do očí toho, kdo položil otázku, pak se rozesmála a řekla: „Ne, vůbec ne! Umírat znamená vrátit se domů. Vy snad máte strach vrátit se domů ke svým drahým? Já okamžik smrti toužebně očekávám. Tam nahoře potkám Ježíše a všechny lidi, kterým jsem se zde na zemi snažila dát lásku. Potkám se tam s dětmi, které jsem se pokoušela zachránit

a které mi zemřely v náručí a považovaly mě přítom za svoji matku. Potkám všechny chudé, jimž jsem pomohla, umírající, kteří naposledy vydechli v domě, který jsem pro ně zřídila v Kalkatě. Jednoduše znovu uvidím všechny ty lidi, kteří mi byli zde na zemi drazí a milí. Bude to tedy nádherné setkání.“

Tvář Matky Terezy při těchto slovech doslova zářila, ačkoliv téměř 50 let, až do své smrti, snášela bolestnou duchovní temnotu. Možná právě kvůli tomuto utrpení vyslovila následující slova: „Kdybych se někdy stala svatou – určitě budu »světící temnoty«. V nebi budu nepřetržitě chybět, protože na zemi budu rozžíhat světlo těm, kdo žijí v temnotě.“

* * *

Ještě dlouho bychom mohli pokračovat s představováním svatých a jejich specifické „nebeské misie“. Naše vyprávění zakončíme svatou **Klélií Barbieriovou** (1847–1870), která „se shora hlásí“ velmi originálním způsobem. Navzdory mladému věku ji všichni obyvatelé vesnice Budrie v severní Itálii nazývali matkou. Spolu se třemi společnicemi založila Kongregaci Malých sester Sedmibolestné

věni zakončíme svatou **Klélií Barbieriovou** (1847–1870), která „se shora hlásí“ velmi originálním způsobem. Navzdory mladému věku ji všichni obyvatelé vesnice Budrie v severní Itálii nazývali matkou. Spolu se třemi společnicemi založila Kongregaci Malých sester Sedmibolestné

Matky Boží. Měla tehdy pouhých 21 let, a stala se tak v dějinách církve nejmladší zakladatelkou řehole. O pouhé dva roky později šeptala umírající Klélie do ucha své společnice Uršuly: „Odcházím, ale nikdy vás neopustím!“

Ještě v den jejího pohřbu se rozhodlo jedenáct děvčat z vesnice vstoupit do společenství. Sestry její kongregace v různých domech v Evropě, Africe a Asii dodnes velmi často a v různém čase slyší nezaměnitelný hlas svaté Klélie, jak se s nimi modlí anebo zpívá. Proroctví, které vyslovila na smrtelné posteli, se znovu a znovu naplňuje: „Neklestejte na duchu, protože já odcházím do nebe, ale i přesto budu stále u vás!“

*Z Vítězstvo Srdca 118/2017
přeložil a upravil -dd-*

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu

Vás zve na

**přednášku Vítá Cigánka s názvem
KDY JSOU VLASTNĚ VÁNOCE?,**

která se bude konat

v úterý 4. prosince 2018 v 18 hodin v sále 319,
3. patro, Český svaz vědeckotechnických
společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (33)

6. Oběti (Druhá část)

Téhož 3. dubna začalo roznášení:⁽¹⁾

„Já a Isola jdeme bosí k pastorovi Karlovi, je velmi spokojený s obdrženým balíčkem, potom pokračujeme na ulici Pistoia, ke Svatým schodům, k Sv. Antonínovi na ulici Merulana, pak jdeme k Santa Maria Maggiore k pravoslavným, sestupujeme a jdeme na ulici Firenze k metodistům a ještě na ulici Condotti k letničním bratřím. Jsme unavení a vracíme se domů, neříkáme nic a očekáváme zítřek.“

Pochůzka pokračuje 4. dubna:

„Nejprve jdeme na ulici Teatro Valle k redemptoristům a pak k Sv. Petrovi, vstupujeme do baziliky a jdeme směle do sakristie, přistupujeme ke knězi sedícímu za stolem a říkám mu: »Promiňte, měl bych tento balíček předat papeži, jak to mám udělat?« On mi odpovídá: »Není to zde, kam máte zajít, jděte na náměstí, projděte bronzovou bránou⁽²⁾ a tam požádejte, aby vám dali vysvětlení.« Podlaha Sv. Petra je velmi chladná a cítili jsme po celém těle zimnici. Poděkuji a jdeme k bronzové bráně.“

U vstupu bronzovou bránou po pravé straně kolonády⁽³⁾ byla švýcarská garda a další stráž v civilu:

„Hned poté, co říkám člověku za stolem, že mám balíček k předání papeži, všichni lidé, co stáli ve vstupní hale, mě obklopují, jako bych byl kost k ohlodání. Isola dostává strach a pláče. Jeden tlustý hromotluk ji uklidňuje, další přistupuje ke mně a říká: »Podíváme se na tento balíček, otevřete ho.« Rozbaluji ho a ukazují to. Jeden to bere do rukou. Očichává to a říká mi: »Není to bomba?« – »Ne!« odpovídám, »je to cukr, mám to dát papeži.« Bere lístek a čte ho, obrací se ke mně: »Napište své jméno, příjmení a adresu.« Dává mi pero a pištu; nechtěl jsem nikomu dát vědět, kdo je ten, kdo dává beránky jednoty, ale zde jsem přinucen tak učinit. Dalším jsem řekl: »Pověřili mě, abych vám předal tento balíček, a vše bylo provedeno, jen zde ve Vatikánu s několika komplikacemi!« Všichni se smějí, vycházíme z bronzové brány a směřujeme na náměstí delle Fornaci k trinitářům, stá- le bosí tak jdeme tunelem Conciliazione

a třídou Vittorio. Nakonec jdeme na ulici Astalli k jezuitům, vystupujeme z Benátského náměstí na ulici 4. listopadu a předáváme poslední balíček valdenským. Vydechnu úlevou a říkám Isole: »Je konec, konečně se vracíme domů.«“

Dne 12. dubna 1961, přesně čtrnáct let po prvním zjevení, se Panna Maria zjevila Brunovi a řekla mu, že roznášení cukrových beránek chtěla a zařídila ona. Jako tehdy má opět podniknout „cestu, která má alegorickou duchovní důležitost“:

„Vykonáš dlouhou cestu. Máš se třikrát odebrat na tři místa, kde jsem se zjevila: do Říma (země), Lurd (voda) a Fatimy (světlo).“⁽⁴⁾

Tři cesty se uskutečnily od 1. do 12. května 1963 („za jednotu všech křesťanů, aby vytvářeli jeden ovčín pod jedním pastýřem v pravé církvi, svátosti spásy, kde vládnu tři bílé Body pokoje a jednoty lásky: Eucharistie, neposkrvněná Matka Boží a papež“), od 8. do 19. května 1966 („za

obrácení zatvrzelých hříšníků a ateistů, formaci a obrácení prostřednictvím katecheze Kristovy nauky pro spásu“) a od 6. do 17. července 1975 („za přípravu na konec světa a hříchu a za pravou duchovní obnovu“).⁽⁵⁾

(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“

(Milano: Adriano Salani, 2016)

vybral a přeložil

fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Jak bylo uvedeno předtím, Bruno Cornacchiola 2. dubna 1947, tedy deset dní před prvním zjevením Panny Marie v Tre Fontane, viděl v polospánku překrásnou dívku, která mu nařídila, aby se svou dcerou Isolou přinesl bosky do různých katolických, protestantských a pravoslavných kostelů v Římě a také papeži do Sv. Petra balíčky s cukrovými beránky. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Slavná bronzová brána (*portone di bronzo*) je vstup do Apoštolského paláce ve Vatikánu, sídla papeže. Je hlídána švýcarskou gardou. [pozn. překl.]

⁽³⁾ Tedy kolonády před chrámem sv. Petra, která svým půdorysem půlkruhu symbolizuje otevřenou náruč církve. Na jejím vrcholu jsou monumentální mramorové sochy světců. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Je zajímavé vidět, jak podle těchto slov Panny Marie jsou tři místa jejich zjevení spojena se třemi základními živly: Tre Fontane, kde uzdravovala skrze zemi, se zemí; Lurdy, kde nechala vytrysknout pramen uzdravující vody, s vodou, a Fatima, kde z jejich rukou vycházelo Boží světlo a kde nakonec došlo k slunečnímu zázraku, se světlem. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ To, jak se tyto cesty uskutečnily, bude vylíčeno příště. [pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“

Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“

Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“

Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Pondělí 26. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (47. díl): Janem Kadlčíkem **7:15** Skryté poklady: Roman **7:50** Missio magazin: Listopad 2018 **8:45** V pohorách po horách (54. díl): Králova studňa – Velká Fatra **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Oběti v objeti **9:40** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2017, 3. díl **10:25** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Legendární sestava Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **13:20** Mauricius – nová hranice **13:40** BET LECEM – vnitřní domov (40. díl): Jiří Dušek – Šest čísel, která tvoří vesmír **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (126. díl): Pavel Tunák I. **15:15** Meandry řeky Odry **15:40** Víra do kapsy **16:00** První křesťané: Obrácení impéria **16:30** V souvislostech **16:55** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce **17:45** Ars Vaticana **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (12. díl): Mlsálek a drak **18:40** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **18:45** Terra Santa News: 21. 11. 2018 **19:10** Přehrada Kružberk 1957 – 2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **19:30** Pastýř na člunu **20:00** Dům nejen ze skla [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazin (66. díl) [P] **21:20** Velehradská zastavení: Díl 4. – Slavení východní liturgie **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Kulatý stůl: Pracovat s handicapem **23:40** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Československé legie a vznik samostatné ČR **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 11. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** Exit 316 MISE: Oběti v objeti **10:05** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Československé legie a vznik samostatné ČR **11:25** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Muzikanti, hrajte **13:30** Hovory z Rekovic: Milan Švihálek **13:45** V pohorách po horách (54. díl): Králova studňa – Velká Fatra **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (127. díl): Pavel Tunák II. **15:15** Pašijový kříž **15:55** Kulatý stůl: Pracovat s handicapem **17:25** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **18:30** O Mlsálkovi (13. díl): Mlsálkovy maléry **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822 – 1895) **19:15** Zkouška víry **19:30** Zpravodajské Noeviny: 27. 11. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **20:55** Řeckokatolický magazin (178. díl) [P] **21:15** Světlo pro Evropu (12. díl): Čtvrtstoletí Maastrichtské smlouvy **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Terra Santa News: 21. 11. 2018 **22:25** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl) **0:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (28. díl): Víla Fantigo – malířka dětské fantazie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (67. díl): Jaroslavem Pokorným **7:10** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce **8:05** Zpravodajské Noeviny: 27. 11. 2018 **8:30** Harfa Noemova: L. v. Beethoven – 9. symfonie **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Magadan – ďáblovo hřiště **11:15** Víra do kapsy **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dům nejen ze skla **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

mundi (128. díl): Marcela Dostálová **15:15** Exit 316 MISE: Oběti v objeti **15:35** Zpravodajské Noeviny: 27. 11. 2018 **16:00** Šajtar: Třebovický koláč 2018 **16:45** V pohorách po horách (32. díl): Bílá hora – Podbeskydská pahorkatina **16:55** Biblická studna **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **18:30** O Mlsálkovi (14. díl): Jak Mlsálek nakupoval **18:45** Jak si mě našel Antonín z Padovy **19:30** Terra Santa News: 28. 11. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Manželství – jeden z pohledů na přirozenou rodinu **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Dušan Majer – Space X [P] **23:25** Generální audience Svatého otce [P] **23:55** První křesťané: Obrácení impéria **0:25** Dobrý pastýř biskup Jorge Gotta – Argentina **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (102. díl): Bohumilem Kheilem **7:30** Manželství – jeden z pohledů na přirozenou rodinu **7:45** Terra Santa News: 28. 11. 2018 **8:10** Mosambik – Cipriano **8:40** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (12. díl): Čtvrtstoletí Maastrichtské smlouvy **9:30** Kulatý stůl: Pracovat s handicapem **11:05** Kostel sv. Barbory v Manětíně (6. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [P] **12:45** Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGu **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (129. díl): Antonín Randa **15:15** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **15:45** Velehradská zastavení: Díl 6. – Poutníci ze Slovenska **16:00** Zpravodajské Noeviny: 27. 11. 2018 **16:20** Řeckokatolický magazin (178. díl) **16:35** V pohorách po horách (54. díl): Králova studňa – Velká Fatra **16:50** Muzikanti, hrajte **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (15. díl): Jak Mlsálek zkoumal budík **18:45** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **18:45** Ars Vaticana **19:00** Večeře u Slováků: 1. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 11. 2018 [P] **20:00** Pravoslavné sbory: Svatováclavský hudební festival 2018 [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 29. 11. 2018 **0:30** Poutníci na Mohelnickém dostavníku 2012 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 11. 2018 **6:25** První křesťané: Obrácení impéria **6:55** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (2. díl) **7:40** Noční univerzita: Dušan Majer – Space X **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Mezi pražci (72. díl): Listopad 2018 **10:05** Dům nejen ze skla **11:10** ARTBITR – Kulturní magazin (66. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Adopce nablízko **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (130. díl): RNDr. Vilém Holář **15:15** Ars Vaticana **15:30** Legendární sestava

Poutníků na Mohelnickém dostavníku 2015 (3. díl) **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 11. 2018 **16:20** Harfa Noemova: L. v. Beethoven – 9. symfonie **16:50** Buon giorno s Františkem **17:40** Česká věda **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsálkovi (16. díl): Mlsálek a labuřtka **18:40** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **18:50** Jaroslav Martinásek **20:00** Noemova pošta: Říjen 2018 [L] **21:30** Živě s Noe **22:05** Večeře u Slováků: 1. neděle adventní **22:35** Vezmi a čti: Listopad 2018 **22:55** Mosambik, svědek víry **23:30** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl) **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 1. 12. 2018

6:05 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habáň **7:20** Institut Bearzi v Udine **7:30** Missio magazin: Listopad 2018 **8:25** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **8:30** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **9:35** Manželství – jeden z pohledů na přirozenou rodinu **9:50** Exit 316 MISE: Oběti v objeti **10:15** Buon giorno s Františkem **11:10** Causa Carnivora **11:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 11. 2018 **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 28. 11. 2018 **14:30** Muzikanti, hrajte **15:05** Večeře u Slováků: 1. neděle adventní **15:35** Rockom krokem: Třebovický koláč 2018 [P] **16:20** Světlo pro Evropu (12. díl): Čtvrtstoletí Maastrichtské smlouvy **16:35** Hadath Baalbek **17:00** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství [P] **17:30** Harfa Noemova: Mistři klavíru [P] **18:00** Hlubinami vesmíru s doc. Michalem Švandou, 1. díl [P] **18:45** Mezi pražci (73. díl): Prosinec 2018 [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Silvestr na faře [P] **21:35** Zřím Řím [P] **21:55** V pohorách po horách (55. díl): Velká Rača – Kysucké Beskydy [P] **22:10** Živě s Noe [P] **23:15** Světlo pro Evropu (12. díl): Čtvrtstoletí Maastrichtské smlouvy **23:30** Bible pro Severní Koreu **0:10** Noční univerzita: P. Marek Orko Vácha, Ph.D. – Konvergentní evoluce **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 2. 12. 2018

6:05 Ars Vaticana **6:15** Klapka s ... (98. díl): FK LÁVKA SVČ Lužánky Brno **7:20** Skryté poklady: Vladimír **7:45** Řeckokatolický magazin (178. díl) **8:00** Pravoslavné sbory: Svatováclavský hudební festival 2018 **9:35** Večeře u Slováků: 1. neděle adventní **10:05** Zřím Řím **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** ARTBITR – Kulturní magazin (66. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **13:30** Hlubinami vesmíru s doc. Michalem Švandou, 1. díl **14:10** Muzikanti, hrajte [P] **14:40** Noční univerzita: Dušan Majer – Space X **16:00** Živě s Noe **17:05** Ale on není bílý **17:35** Víra do kapsy **17:55** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:00** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) [P] **19:05** Manželství – jeden z pohledů na přirozenou rodinu **19:20** Ars Vaticana **19:30** Exit 316 MISE: Nejvyšší princip [P] **20:00** Adventní koncert ČFS Brno: kostel Povýšení svatého Kříže, Židlochovice **21:10** V souvislostech **21:30** Guyanská Diana **22:00** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (2. díl) **22:45** Buon giorno s Františkem **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 26. 11. o 18:35 hod.:
Gigi – Božia princezníčka (Narodeniny)

Animovaný seriál pre deti.

Utorok 27. 11. o 16:05 hod.:
Svetoznámi slovenskí vedci / Rande s Relkom (dokument)

Publicistický dokumentárny film o živote, diele, činnosti a tvorivom odkaze svetoznámeho slovenského vedca Aurela Stodolu. Vtipné vzdelávacie pátranie dvoch stredoškolských študentov Hanky a Mateja po „Relkových“ stopách, vynálezoch a inšpiráciách.

Streda 28. 11. o 20:30 hod.:
Fundamenty (Kresťanská modlitba)

Zastavenie nad Katechizmom katolíckej cirkvi s moderátorkou Janou Zlatohlávkovou a jej hosťami Máriou Spišiakovou a Markom Krošlákom.

Štvrtok 29. 11. o 16:00 hod.:
Večera u Slováka (1. adventná nedeľa)

Zamyslenie nad liturgickými čítaniami „Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu.“ 1. adventnej nedele, rok C.

Piatok 30. 11. o 16:55 hod.: vneMY (Mám na to nos)

Niekedy si nevidíme na koniec nosa, niekedy nám na nos niečo sadne a mnohokrát nedokážeme ísť rovno za nosom... V tretej časti relácie vneMY zameriame pozornosť na vývojovo najstarší zmysel – čuch. Čo nám vonia a čo smrdí? Ako vznikajú voňavky? Ale najmä – sme Kristovou ľúbezou vôňou pre Boha?

Sobota 1. 12. o 09:50 hod.:
Svätá omša z Dómu sv. Alžbety v Košiciach

Priamy prenos z Ondrejských celodiecých rekolekcií.

Nedeľa 2. 12. o 20:30 hod.: Duchovná poradňa

Prof. František Trstenský: Božie slovo počas sv. omše.

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA NA KLOKOTECH – sobota 15. prosince 2018 s Vlastimilem Kadlecem OMI, oblatem z Plas

Téma: „Ať ožijí suché kosti“ (Ez 37,5) • Povolání ke svatosti – povolání k životu

 Program: 14.30 promluva v Emauzích • 16.00–17.00 svátost smíření (Emauzy a kostel)
16.30 růženec v kostele • 17.00 mše svatá.

Srdečně zvou ŘKF Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

 Kontakt: tel. 381 232 584 • e-mail: tabor-klokoty@dicb.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
24. LISTOPADU– 1. PROSINCE 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 11.		PO 26. 11.		ÚT 27. 11.		ST 28. 11.		ČT 29. 11.		PÁ 30. 11.		SO 1. 12.	
Antifona	730	824	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	1673	1892	1666	1883
Žalm	786	884	783	881	783	881	784	883	784	883	786	884	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	730	825	738	833	738	833	738	833	738	833	1598	1811	1666	1883
Antifony	731	825	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1599	1811	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	731	826	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1599	1812	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	731	826	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1600	1812	1669	1886
Prosby	732	826	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1675	1894	1655	1886
Závěrečná modlitba	732	827	939	1050	954	1067	970	1084	986	1102	1600	1812	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	733	827	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834	739	834
Antifony	733	828	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	733	828	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1676	1895	1021	1141
Závěrečná modlitba	732	827	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1600	1812	1022	1141
Nešpory:														
SO 24. 11.														
Hymnus	727	821	727	821	740	835	740	835	740	835	1598	1811	41	39
Antifony	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1600	1813
Žalmy	727	821	734	829	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1678	1897
Kr. čtení a zpěv	729	823	736	832	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1600	1813
Ant. ke kant. P. M.	729	823	737	832	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1601	1813
Prosby	729	824	737	832	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1681	1900
Záv. modlitba	732	827	732	827	948	1061	963	1077	980	1095	996	1113	1600	1812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 25. 11. – slavnost Ježíše
Krista Krále

1. čt.: Dan 7,13–14

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

 Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

2. čt.: Zj 1,5–8

Ev.: Jan 18,33b–37

Pondělí 26. 11. – ferie

1. čt.: Zj 14,1–3.4b–5

Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6

 Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

Ev.: Lk 21,1–4

Úterý 27. 11. – ferie

1. čt.: Zj 14,14–20

Ž 96(95),10.11–12.13

 Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Lk 21,5–11

Středa 28. 11. – ferie

1. čt.: Zj 15,1–4

Ž 98(97),1.2–3ab.7–8.9

 Odp.: Zj 15,3b (*Veliké a podivuhodné jsou tvé skutky, Pane, Bože vševládny!*)

Ev.: Lk 21,12–19

Čtvrtek 29. 11. – ferie

1. čt.: Zj 18,1–2.21–23; 19,1–3.9a

Ž 100(99),2.3.4.5

 Odp.: Zj 19,9a (*Blaze těm, kdo jsou pozváni k Beránkově svatební hostině.*)

Ev.: Lk 21,20–28

Pátek 30. 11. – svátek
sv. Ondřeje

1. čt.: Řím 10,9–18

Ž 19(18),2–3.4–5

 Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

Ev.: Mt 4,18–22

Sobota 1. 12. – nezávazná památka Edmunda Kapiána nebo sobotní památka Panny Marie

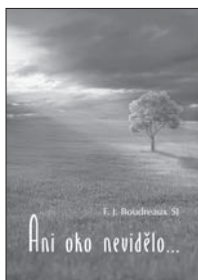
1. čt.: Zj 22,1–7

Ž 95(94),1–2.3–5.6–7

 Odp.: 1 Kor 16,22b + Zj 22,20c (*Maran atha! Přijď, Pane Ježíši!*)

Ev.: Lk 21,34–36

TEOLOGIE

ANI OKO NEVIDĚLO...
F. J. Boudreaux SJ • Přeložily a vydaly
Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie
v Přerově v roce 1934

Detailní teologické pojednání o věčné blaženosti. Autor vysvětluje nejen podstatu blaženého patření na Boží tvář, ale rovněž nabízí mystický vhled, jakým způsobem je budeme prožívat v závislosti na svém pozemském životě. Hovoří tak o různých stupních nebeské blaženosti, počínaje slávou Pána Ježíše a Panny Marie. Autor se zabývá také omyly, kterých je potřeba vyvarovat se při rozjímání o nebi. Texty vyšly v nové, upravené podobě nejprve na stránkách týdeníku Světlo, nyní se dočkaly i knižního vydání.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání,
 v MCM vydání první • Brož., 143x202 mm, 104 stran, 98 Kč

PRO ŽIVOT Z VÍRY

DOTYKY NEBE A ZEMĚ •
7 UDÁLOSTÍ A PŘEDMĚTŮ
V DĚJINÁCH KŘESŤANSTVÍ,
KTERÉ ZVOU K ZAMYŠLENÍ
Editori P. Marek Dunda, P. Pavel Zahradníček

Seedm událostí a předmětů, jejichž historii a autentičnost na základě dostupných pramenů mapuje tento sborník, může mít svůj hluboký význam: věřícího ve víře utvrdí, hledajícího nasměrují, nevěřícího nahlodají... Proto je tato publikace vhodná prakticky pro každého. Obsah: *Turínské plátno jako multidisciplinární problém* (Mons. František Radkovský, exkurz P. Pavel Zahradníček); *Rouška z Mano-*

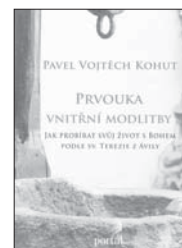
pella se „Svatou Tvář“ (Ondřej Prokop Vaněček); *Zázrak zázraků v Calandě* (Mieczysław Piotrowski, TChr); *Nositel Nobelovy ceny svědkem zázraku v Lurdech* (P. Martin Sedloň, OMI); *Pláčící Madona v Syrakusách – před objektivem kamery* (P. Pavel Zahradníček); *André Frossard: Bůh je, já jsem ho potkal!* (Mieczysław Piotrowski, TChr); *Sokółka – hostie přeměněná na srdeční tkáň* (Mieczysław Piotrowski, TChr). Kniha volnou formou navazuje na předchozí úspěšnou publikaci *Dějiny, jak je možná neznáte*. Vyšlo s církevním schválením.

A.M.I.M.S. z.s. ve spolupráci s Maticí cyrilometodějskou s. r. o.
 Brož., A5, 128 stran, 30 Kč

PRVOUKA VNITŘNÍ MODLITBY • JAK PROBÍRAT SVŮJ ŽIVOT S BOHEM PODLE SV. TEREZIE Z ÁVILY
Pavel Vojtěch Kohut • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Prvouka vnitřní modlitby je další knihou věnovanou vnitřní modlitbě podle sv. Terezie z Ávily od karmelitána Pavla Vojtěcha Kohuta. Jde v podstatě o druhý svazek či „dvojče“ předchozí *Čítanky*, v níž autor ukazoval, jak rozjímat nad Ježíšovým životem; v *Prvouce* pak představuje druhou stranu téže mince: jak přinášet svůj život před Ježíšem. *Prvouka vnitřní modlitby* chce naučit ty, kdo se věnují vnitřní modlitbě, a možná během ní doposud jen rozjímal biblické úryvky, jak v setkáních s Pánem věnovat svou pozornost rovněž životu. Ukáže jim, jak mohou a mají s Ježíšem probírat vlastní život, své těžkosti i radosti, přinášet před něj stavy a situace, v nichž se nacházejí, ale také jak rozlišovat Boží vůli v potřebných rozhodnutích a volbách. Kniha se snaží na jedné straně neupadnout do výčtu konkrétních případů, jež sice inspirují, ale nenabídnou návod, jak se chovat v jiných situacích, na straně druhé ale neupadá ani do příliš teoretického pojednání, které se mýjí s praktickým životem.

Portál, s. r. o. • Brož., A5, 144 stran, 225 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánek Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový křeh: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz. Registrace zrna MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.